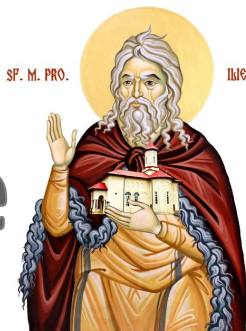


Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț



Duminica a 25-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv)

Apostolul citit reprezintă un îndemn de suflet, pe care Sf. Pavel îl adresează creștinilor din domiciliul forțat în care locuia, la Roma.

Se cuvine ca fiecare credincios să sfințească numele lui Dumnezeu prin viața lui creștină, să-și respecte statutul de fiu adoptiv trăitor în casa lui Dumnezeu—Biserica și de cetățean al împărăției cerurilor, un adevărat ambasador al lui Dumnezeu în lume.

Virtuțile de căpătâi înșirate de Apostol sunt smerenia, blândețea și îndelunga răbdare. Smerenia începe cu atitudinea smerită, modestă, cu vorba cumpănită, și continuă cu acceptarea tuturor celor ce ni se întâmplă ca venite de la Dumnezeu spre vindecare și sfințire, în final omul considerându-se rezultatul darului și lucrării lui Dumnezeu în toate, chiar dacă și el se ostenește cât mai mult pentru a ține pasul cu ele. Creștinul știe că oricât s-ar

strădui, slava și fericirea pe care Dumnezeu i le-a pregătit sunt mult mai presus de puterile lui, de aceea nu are o problemă să se smerească acum, pentru cele pe care le nădăjduiește dincolo, în veșnicie.

Blândețea înseamnă ca fiecare să se nevoiască pentru a-și birui firea. Cei calmi, ponderați, tăcuți, introvertiți, să adauge mereu câte un pic de curaj, mereu mai mult, ca blândețea lor să fie lucrătoare, eficientă, sporitoare. Cei curajoși, ambițioși, săritori, să adauge mereu înfrânare, ponderație, stăpânire de sine, până văd că nu ard, nu forțează și nu rănesc pe cei din jur, astfel încât blândețea să le fie lor și celorlalți de folos.

Răbdarea reprezintă singurul fel în care omul câștigă experiență, antrenament duhovnicesc, lasă timp tratamentului dumnezeiesc să-l vindece și să-l înțeleptească. Pentru aceasta, ea trebuie să fie îndelungată, nu doar de moment, așteptând imediat rezultate. Fără silire de sine repetată, în timp, firea omului nu își găsește fericita normalitate.

Apostolul trece apoi la cele care privesc viața creștinilor dimpreună, în Biserică. Cu inima plină de iubire către aproapele, sau măcar silită neîncetat la trăirea acestei iubiri, cu gândul la rugăciunea Mântuitorului către Tatăl ceresc, ca toți ai Săi să fie una în iubire și în Duhul Sfânt care

ne ține alături, în Biserică, ne îngăduim unii pe alții în căderile și defectele care ne împing a ne feri unii de ceilalți, la separare și despărțire.

Dacă tot avem aceeași nădejde, ne îndreptăm spre același loc, în care tot laolaltă vom fi, lipsiți de ziduri și garduri, dacă avem un singur Domn, o singură credință, nu ne conducem fiecare după capul și moftul propriu, dacă am fost renăscuți prin același Botez care ne-a altoit pe tulpina Bisericii, să rămânem împreună, observând în noi înșine și unii la alții cum Hristos își adâncește întipărirea în fiecare.

La final, Sf. Pavel ne amintește că toți am primit harul lui Dumnezeu, adică din înțelepciunea și puterea Lui, însă acesta rodește în daruri diferite, măsurate fiecăruia după planul lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă vreo discriminare sau vreo nedreptățire, ci că am primit un rol onorant în planul lui Dumnezeu cu lumea, după originea și mediul în care avem să ne dezvoltăm, dar și după moștenirea părintească pe care o avem din naștere. Pe măsură ce ne curățim și credem mai profund, ne descoperim adevărata chemare pe pământ, care ne împlinește și ne face fericiți cu locul nostru, mai discret sau mai vizibil. Câtă vreme ținem morțiș la ideile, poftele și ambițiile personale, vom rămâne tulburați și nemulțumiți.

Sf. Evanghelie atrage atenția evreului de acum 2000

de ani și creștinului contemporan că porunca iubirii de Dumnezeu și de aproapele, cea mai mare și mai cuprinzătoare, înglobându-le pe toate celelalte, nu se înțelege și nu se aplică după gura lumii sau propriul chef. Dumnezeu, Care este iubire, și din iubire L-a trimis pe Fiul Său ca să ne dea pildă de iubire și să ne încorporeze în iubirea Lui, ne învață cum să iubim cu adevărat.

Și noi înțelegem prin aproapele nostru pe cei apropiați—soți, copii, rude, prieteni, cuoscuți a căror viață se împletește cu a noastră, însă în Evanghelie, observăm că preotul și levitul—slujitorul de la templu, trec pe lângă cel căzut în agonie, își văd de drum, deși la templu l-ar fi băgat în seamă, i-ar fi primit jertfa, l-ar fi învățat ce și cum să facă.

Toți oamenii reprezintă semenii noștri, și cu cât cineva are o problemă mai gravă, mai presantă, în care nu se poate aștepta, cu atât trebuie să sărim în ajutor. În comunitățile mai tradiționale, nu se pune problema ca cineva să aibă o problemă și să nu ajute toți. La fel vedem pe la Oastea Domnului, pe la mănăstiri, și nu numai. Deasemenea, nu era odinioară o rușine ca toți din comunitate să se roage pentru o nevoie a unuia sau a unei familii, azi ne ferim ca să nu ne știe nimeni, de bună seamă din cauza temerii că în loc de ajutor am putea primi bârfe, judecată, sau cum arată psalmistul, unii s-ar bucura că picăm și eliberăm un loc pe care să-l ocupe ei.

Dacă unora dăm pe stradă un leu, sau mai puțin, este pentru că știm că și alții vor da ceva, nu e o problemă presantă, și nici nu cunoaștem pe cel care cere sau ne abordează direct cu nu știu ce poveste. Nu o dată am pățit să mi se ceară o sumă minimă, sau să mi se sugereze să dau o sumă mai consistentă, ca omul să-și rezolve direct de la mine problema. În general am dat mai puțin decât mi s-a cerut unor astfel de persoane, m-am folosit de prilej să dau ceva de mâncare, nu bani, chiar dacă am întâmpinat priviri nemulțumite sau chiar vorbe de reproș. Respectivii chiar nu pricep că un creștin ajută pentru Domnul Hristos și lucrarea Lui cu fiecare din lume, nu ca să se simtă bine, să-l vadă lumea, și că smerenia și blândețea nu înseamnă și prostie, sau credulitate. Ajutăm mai mult când vedem o urgență lângă noi și considerăm că e un prilej scos în cale de Dumnezeu, când nu suntem agresați de cel care cere, când cunoaștem sau ne este recomandat cazul. De asemenea, am arătat în numărul trecut al foii parohiale, mai și prioritizăm.

Iubirea are regulile ei, adevărul ei. A sesizat aceasta învățătorul de Lege, deși avea tendința să despice firul în patru. A confirmat-o și Mântuitorul, și Apostolii, iar noi am observat în propria viață că nu putem iubi ca în teleovele, nici ca în filmele indiene, coreene ori turcești, nici ca niște hipioți idealști, naivi și haotici, dar nici ca niște zbiri sau

administratori de depozit, preocupați să nu le scadă stocul de bunătăți. Pasiunea oarbă distruge pe cei care iubesc, iar calculul excesiv nimicește iubirea însăși, obișnuită să spargă bariere și să zboare tot mai sus.

Cei care au tendința să țină mereu socoteala, să pună reguli peste reguli, se luptă să aibă mai multă încredere, să lase de la ei, să tacă, să rabde, să piardă din dreptate și siguranță, să ierte și să uite pentru unitate, pace, armonie, un strop de pasiune. Cei care iubesc pasional, orbește, care cred că schimbă pe toți din jur, care se dăruiesc fără să gândească ce consecințe pot apărea, care văd numai întregul, dar nu cunosc părțile, care simt fără să gândească prea mult, aceia se luptă să pună un pic de regulă, de disciplină, de orar în viața lor, să-și facă un plan, să vadă niște limite, niște distincții.

Iubirea înseamnă dăruire de sine, comuniune cu alții, jertfă, dar și niște reguli după care se fac acestea. Dumnezeu este primul adresant al iubirii noastre, de la Care învățăm să iubim și ne umplem de iubire, ca apoi să știm să ne iubim pe noi înșine așa cum trebuie, nu egoist, nu fără frâu, nu după poftă și ambiții, nu fără să avem o educație și o cultură a iubirii. Atunci vom ști să iubim și pe celălalt cum ne iubim pe noi înșine, și nu-i vom cultiva nici patimile, nici slava deșartă, nici nu-l vom umple de nimicuri nefolositoare, îl vom respecta după cum ne respectăm pe noi înșine, deși s

-ar putea ca nu toți să ne aprecieze gusturile și standardele creștine.

Sf. Cuvios Teodor Studitul, prăznuit la 11 noiembrie, spune: "Bun este postul, pentru că potolește patimile și supune trupul duhului. Bună este lacrima, că șterge și spală inima de păcate și o înfățișează pe ea curată Domnului. Bună este rugăciunea, că înaripează mintea și o face împreună-vorbitoare cu Dumnezeu. Bună este dragostea, că pretutindenea trece cu vederea cele ale sale, pentru folosul aproapelui. Bună este râvna, că ușurează ostenele și întinerește duhul, încât îl face pe bătrân să întinerească. Așadar, să ne însuflețim, să fim râvnitori. Vremea este de psalmodie? Să venim cu osârdie. Vremea este de lucrare? Să lucrăm cu tărie. Vremea este de liniște? Să ne liniștim cu binecuvântare. Vremea este de vorbire? Să vorbim cu purtare de grijă. Și, pe scurt, toate cu bună cuviință și cu rânduială să se facă."

Pentru a ne arăta folosul rugăciunii pentru alții, tot el învață: "noi, dacă dorim să umblăm pe urmele lor (sfinților), să nu avem în vedere numai cele ale mântuirii noastre, ci să ne rugăm și pentru lume, miluind și îndurându-ne de cei ce trăiesc în viață stricată, de cei întăriți în erezii, de cei împotmoliți în înșelare, de cei întunecați din neamuri, simplu, de toți oamenii, precum ni s-a poruncit nouă de către Apostol: să facem rugăciuni și cereri. Astfel mai

înaintea altora, pe noi înșine ne vom folosi, străpungându-ne inima și curățindu-ne de deprinderea pătimășă, de care sloboziți fiind, să fim învredniciți să dobândim viața veșnică, în Hristos Iisus, Domnul nostru."

Sf. Cuvios Nil Pustnicul din Muntele Sinai, pomenit la 12 noiembrie, zice: "Sufletul omenesc se află între înger și draci. Și îngerul îl îndeamnă, și-i arată, și-l învață cele spre fapte bune, iar dracul îl îndeamnă la păcate. Iar sufletul are putere să urmeze oricui va voi, ori îngerului, ori vrăjmașului. Pentru aceasta ia aminte să nu superi pe înger. Să știi că postul și înfrânarea și privegherea domolesc poftetele și nu le lasă pe ele să crească, iar liniștea și rugăciunea și dragostea de Dumnezeu cu totul patimile rușinează. Și, de este creștinul îndelung-răbdător și milostiv, acestea fac mânia cu totul nelucrătoare." Tot el spune: "Postește nu numai de pâine și vin și cărnuri și de alte mâncăruri sau băuturi, ci cu mult mai mult de gânduri."

Sf. Ierarh Ioan Gură de Aur, Arhiepiscopul Constantinopolului, prăznuit la 13 noiembrie, îndeamnă: "Nu-i lăsa copilului tău bogăție, ci virtute! Pentru că, într-adevăr, este mărturia celei mai rele nesăbuițe ca în timp ce trăim, să nu le dăm copiilor noștri stăpânirea peste toate bunurile, iar dacă murim, să le punem la dispoziție multă libertate. Desigur că din timpul vieții am putea să căutăm să-i facem responsabili și să-i înțeleptăm și să-i înfrânăm pe

copii când folosesc în chip rău bunurile, însă când murim, dacă împreună cu absența noastră și cu tinerețea le dăm și stăpânirea care vine din bogăție, îi vom împinge pe acești copii nefericiți și chinuți în prăpăstii nenumărate, punând gaz pe foc și aruncând untdelemn în cuptorul cel înfricoșător. Prin urmare, dacă vrei să le lași bogăție sigură, lasă-L pe Dumnezeu datornic față de aceștia, și Acestuia dă-ți actul lor de moștenire. Pentru că dacă primesc acești bani, copiii nu știu cui să-i dea, și vor cădea în mâinile celor mulți, nemulțumitori și calomniatori. Dacă însă tu mai înainte îi dăruiești copilului averile lui Dumnezeu (virtuțile), comoara rămâne în continuare neatinsă și întoarcerea ei se va face cu multă ușurință.”

Sf. Ierarh Grigore Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului, prăznuit la 14 noiembrie, învață: „Fiindcă suntem atrași prin toate simțurile, haideți să le împrejmuim pe toate cu înfrânarea. Dacă, prin urmare, postești de la mâncăruri, dar privirea te face să curvești în adâncul sufletului tău și te pleci spre iscodirea păcătoasă și spre pizmă, dacă auzul tău primește înjurături, cântece desfrânate și vorbiri de rău și primești lucruri care vatămă în mod corespunzător și celelalte simțuri, care este folosul postului? Fără îndoială că nici unul.”

Sf. Cuvios Paisie de la Neamț, pomenit la 15 noiembrie, spunea: ”Dacă cineva gândește că iubește pe

aproapele, dar nu deopotrivă pe toți, face deosebire între sărac și bogat, neputincios și sănătos, păcătos și cel drept, străin și apropiat, dușman și cel drag, atunci această iubire nu este desăvârșită, ci parțială. O dragoste adevărată și desăvârșită înseamnă să-i iubești pe toți în aceeași măsură, atât pe cei ce te iubesc, cât și pe cei ce te urăsc. O astfel de iubire împreună cu mila – voi spune pe scurt – este temelia tuturor virtuților, cuprinde și îmbrățișează toate poruncile lui Dumnezeu. Numai acela poate îndeplini toate poruncile lui Dumnezeu, care a păstrat această dragoste.”

Tot el ne învață: ”Când vei dori să începi vreo faptă bună, mai întâi pregătește-te pentru a înfrunța ispitele care vor fi îndreptate asupra ta. Să le înfrunți curajos și să nu te cintești în nădejdea ta întru Dumnezeu. Când omul începe să trăiască cu credință fierbinte, vrăjmașul binelui îl întâlnește de obicei cu diferite și strașnice ispite pentru ca el, îngrozindu-se de aceasta, să înceteze fapta bună. Dar dacă nu te vei pregăti pentru a întâmpina ispitele, atunci păzește-te de a săvârși virtuți. Omul care se îndoiește de ajutorul lui Dumnezeu, chiar fără ispite se teme și de umbra lui.

Conștiința proprie trebuie să fie învățător și martor pentru fiecare om.

Când faci vreun lucru, nu rosti cuvântul fără să te gândești

bine. Orice lucru făcut în grabă nu poate fi bun.

Până nu-ți cunoști prietenul, nu-i deschide taina. Prietenul lingușitor îți poate deveni dușman.”

Din **Sf. Evanghelie de la Sf. Apostol și Evanghelist Matei, prăznuit la 16 noiembrie**: ”Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii; că ei își smolesc fețele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat grăiesc vouă, și-au luat plata lor. Tu însă, când postești, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică, unde furii nu le sapă și nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.” (6: 16-21)

Duminică, 11 noiembrie, sărbătorim pe Sf. Mare mucenic Mina, protectorul și ajutorul păgubiților și nedreptățiților. După ce ne ajută, să nu uităm să-i mulțumim, așa cum arată viața și acatistul său.

Miercuri, 14 noiembrie, începe Postul Nașterii Domnului. Dezlegările la pește debutează la 21 noiembrie și se termină la 18 decembrie. Cine vrea să respecte pravila veche, mai strictă, mănâncă fără ulei și nu bea vin luna, miercurea și vinerea, cu excepția sărbătorilor cu cruce roșie

și cu cruce neagră care vor cădea în aceste zile.

Vineri, 16 noiembrie, prăznuim pe Sf. Apostol și Evanghelist Matei. La mulți ani celor care îi poartă numele!

Program de Spovedanie în Post:

În fiecare sâmbătă, începând cu ora 17.00

Marti, 20 noiembrie, după Vecernie, aproximativ ora 18.00

Joi, 29 noiembrie, după Vecernie, aproximativ ora 18.00

Ultima zi: Miercuri, 19 decembrie, începând cu ora 18.00

Pentru anii fiscali 2016 și 2017, am primit în cont, în luna octombrie, **4560 lei din formularele cu 2%** pe care le-ați completat în favoarea noastră. Vă mulțumim!

S-au strâns **6016 lei pentru candelabru**.

Sf. Mare Mc.



Mina